

MÜRŞÜD MEHDİ

MƏKTUBDAKI QADIN

Roman

QANUN NƏŞRİYYATI

Mürşüd Mehdi MƏKTUBDAKI QADIN

Janr: detektiv
Yaş qrupu: 16+
Ölçü: 145x210 mm
Cild: yumşaq
Səhifə sayı: 344

Naşir: Şahbaz Xuduoğlu
Redaktorlar: Şərif A.
Ayşən Əsədova
Korrektor: Aytən Sədəti
Mətn dizaynı: Xəyalə Şirinli
Qapaq dizaynı: Rafael Qasım

Qanun Nəşriyyatı
İstanbul Copyright Awards-ın qalibi
Bakı, AZ 1102, Tbilisi pr., 76
Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18
Mobil: (+994 55) 212-42-37
e-mail: info@qanun.az
www.qanun.az
[www.fb.com/Qanunpublishing](https://www.facebook.com/Qanunpublishing)
www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-970-8

© Qanun Nəşriyyatı, 2024; 2026
© Mürşüd Mehdi, 2024

Toy ərəfəsində olan gənc Nərminlə nişanlısı Fərhadın qəfil ayrılığı silsilə qətlərlə müşayiət olunur. Əvvəlcə Fərhadın özünün qəzaya düşərək ölməsi xəbəri yayılır. Ardınca Nərminin anası öldürülür. Sonra gənc bir qadın... Daha sonra tanınmış həkim... Qatil öldürdüyü adamların ovcunda Nərminə sevgi məktubu göndərir. Beləliklə, şübhələr qəzada öldüyü ehtimal olunan Fərhadın üzərində cəmləşir.

Belə bir vəziyyətdə cinayət-axtarış şöbəsinin rəisi İmran bəy işə başlayır. Nərmin də anasının qatilini tapmaq və ətrafındakı müəmmarı çözmək üçün ona yardım edir. Lakin iş getdikcə çətinləşir. Hətta İmranın hüquq-mühafizə orqanlarından kənarlaşdırılması ilə nəticələnir. İnadkar qəhrəman isə geri durmur. İş sona çatdırıb qatili yaxalayır.

Kitabda maraqlı detektiv süjet qarışıq sevgi münasibətləri ilə çarpazlaşaraq mürəkkəb dünyə çevrilir. Finala doğru bu dünyanın açılır və hər şey oxucu üçün aydınlaşır.

Lakin heç kimin gözləmədiyi qeyri-adi bir sürprizlə...

BİRİNCİ HİSSƏ

YANDIRILMAYAN MƏKTUBLAR

13 iyul 2022

Yüksək musiqi səsinə nifrət edirəm. Amma əvvəllər məni bu qədər gərginləşdirdiyi yadıma gəlmir. Əslində, son vaxtlar hər şey məni əsəbiləşdirir. Xüsusilə səsə qarşı çox həssas olmuşam. İşin heç vaxt bitməyən iclaslarındakı danışıqlar, ofisdə, restoranda və ya küçədə insanların söhbətləri, ofisdəki printerin dıgıltısı, telefonun mesaj səsi – bir sözlə, hər şey! Bəlkə də səslərə qarşı aqressiyam içimdə məni rahat buraxmayan vicdan əzabından doğmuş qəzəbdir.

Çölə çıxıb dərin nəfəs almağa çox ehtiyacım var idi. Amma gələn qonaqları qarşılamaq məcburiyyətindən heç yerə tərpənə bilmirdim. Qardaşımın ən xoş günündə qonaqları qarşılamalı, ola bildiyimcə sevincli görünməli, bacılıq vəzifəmi layiqincə yerinə yetirməli idim. Əlimə nə vaxt tutuşdurulduğunu xatırlamadığım şərab qədəhini dodaqlarıma toxundurdum. Qonaqlara gülümsəyir, yeni gələnləri qarşılamağa davam edirdim. Tez-tez, bədənimə dar olan tünd-qırmızı libasın belini ehmalca dartıb genişləndirməyə çalışırdım. Əslində, paltarım toya iki həftə qalmış çox da dar deyildi, sonradan yemək vardışım dəyişdi. Gecələr soyuducunun qarşısında özümə sendviçlər hazırlayıb iştahla yeyirdim. Ge-

cələr ürəyim qızartmalar istəməyə başladı. Bu istəyimə də qarşı çıxmadım. Yediyim müddət ərzində yeməkdən aldığım həzz az da olsa stresimi azaldır və günahkarlıq hissimi kütləşdirirdi.

Tanımadığım qonaqları (böyük ehtimalla Hafizin iş yoldaşları) qarşılayıb üzlərinə gülümsədikdən sonra özümü restoranın foyesinə atdım. Əlimə keçən kiçik çiyələyi saplağı ilə birlikdə ağzıma qoyub gözlərimi yumdum. İndi çiyələkli tortun yeri vardı! Böyük yemək qaşığı ilə götürüb iştahla yemək bütün stresimi aparardı. Beynimdə çiyələkli tortu təsəvvür edib, süfrədəki çiyələkləri sürətlə yeməyə başladım. Arada ətrafa göz gəzdirib insanların mənə baxıb-baxmadığını yoxladım. Qonaqların bəzisi gözünü məndən qaçırdı. Əlimdəki çiyələyi yerinə qoyub, şirəsini paltarımın kənarına sildim. Başımı qaldırıb insanlara baxmağa üzüm yox idi. Mən neyləyirdim? Əslində, yeməyə qarşı bu qədər həvəsli deyildim. Elə günlərim olurdu işin çoxluğundan naharı bir fincan kofe ilə yola verirdim. Heç yemək barədə düşünmürdüm də. İllah da başım qarışıq olanda...

Ağ mərmər döşənmiş dəhlizdən keçərkən ehmalca ətrafa göz gəzdirdim. Ortaqda görünmürdü. Bir anlıq çıxıb getmiş olmasını arzuladım. Heç bir söz demədən qəfil itməsi bütün işləri yüngülləşdirərdi. Heç yerdə görünməsə də, gözlərinin mənim üstümdə olduğu hissindən qurtula bilmirdim. Sanki müşahidə kameraları daim məni izləyirdi. Buna görə çox gərgin olurdum.

Sol əlimə yumşaq toxunuşundan anladım ki, yenə dualarım qəbul olunmayıb.

“Hər yerdə səni axtarıram!” – qara pencəyinin üst düyməsini bağlayaraq dedi.

“Bayaqdan qonaqları qarşılayıram. Ora-bura qaçmaqdan yoruldu” – üzünə baxmadan cavab verdim. Baxmağa cəsarətim çatmırdı. Son iki ayda Fərhadın üzünə baxanda gözlərinin parıltısı bədənimi titrədirdi.

Bir anlıq özümü dünyanın ən pis, ən vəfasız insanı kimi hiss etdim. Qəribə, tərifi olmayan bir xəcalət hissi idi bu. Fərhadın fərqlində olmadan mənə yaşatdığı bu hissin acığını ona son zamanlar göstərdiyim soyuqluqla çıxırdım. Halbuki onun heç bir günahı yox idi.

Tünd-qəhvəyi gözlərini qıyaraq yumşaq gülümsəməsini izləmək hələ də mənə böyük zövq verirdi.

“Yaxşısan?” – məni başdan-ayağa süzüb soruşdu.

“Hə... Hə, yaxşıyam. Dediyim kimi, yorğunam sadəcə”.

“Çox gərgin görünürsən” – hələ də məni süzürdü.

“Qonaqları qarşıla, hər şeyin qaydasında olduğunu nəzarət et... Əlbəttə, gərgin olacam”.

“Təkcə bu gündən danışmıram. Son vaxtlar bir az qəribəsən...”

“Fərhad, xahiş edirəm, üstümə gəlmə. Ən azından bu gün gəlmə...” – onun gözünün içinə baxmamaq üçün sağa-sola vurnuxur, tanımadığım insanların geyimlərinə baxırdım.

O isə məndən fərqli olaraq baxışlarını mənə zilləmişdi.

“Sən qarşımda olanda ətrafdakı hər şey rəngini itirir” – yazdığı məktubların birində qeyd etmişdi. İlk vaxtlar xoşuma gələn bu poetik cümlələr artıq məni qıcıqlandırır, hər xatırlayanda özümü lazımsız hiss edirdim.

Əlimə kiçik bir kağız parçası sıxışdırdı.

“Gərginliyini necə atacağını bilirəm” – səliqəsiz saçlarını əli ilə düzəltdi – “Çalış indi oxu” – ətrafa baxdı. – “Səni restoranın arxasında gözləyəcəm”.

Yanımdan uzaqlaşan kimi kağızı ovcumun içinə sıxıb əzdim, sonra parçalara ayırıb yerə atmamaq üçün özümü güclə saxladım. Son iyirmi gündə mənə yazdığı sevgi məktublarını saxlamadığımı bilmirdi. O vaxta qədər saxladığqlarımı da yandırmaq istəyirdim.

Atamın əmisi qızının qapıdan içəri girdiyini görüb onlara yaxınlaşdım. Qarşılayıb masalarında əyləşdirdikdən sonra anama hər şeyin qaydasında olduğunu işarə etdim. Sonra kənara çəkilib kağız parçasını açdım. Hər dəfə yazmağa fərqli sözlər tapırdı. Hətta bəzən ona yazıçılıq etmək barədə fikirləşməyi məsləhət görürdüm. Məni ciddi qəbul etməmişdi. Mən də fikrimdə qəti olduğuma onu inandırma bilməmişdim. Odur ki, mənə yazdığı hər məktubu maraqla oxuyurdum. Sonralar məktubla bağlı sual versə cavabım olsun deyər oxudum. İndi isə bu kağızı oxumadan Fərha-dın görə bilməyəcəyi bir yerə atmaq istəyirdim. Amma gözlünün üstümdə olduğunu bildiyimdən əlimdə əzib saxlamışdım. Məktubdakı ilk sözü görəndə dərindən nəfəs aldım.

“Mənə görə, uzun yaşamaq uzun illər həyatda qalmaq demək deyil. Uzun yaşamaq nə qədər ömrün qaldığından asılı olmaya-raq, geri qalan həyatının hər saniyəsini illərə bərabər yaşamağı bacarmaqdır. Bunu isə yalnız sevdiyin insanla bacara bilərsən. Mənim saniyələrimi illərə bərabər edəcək yeganə insan sənsən.

Bu vaxta qədər sənsiz keçən heç bir saniyəni geri qaytara bilmərəm... Kaş səni daha tez görəydim, daha tez tanısaydım. Kaş səni daha çox yaşayaydım! Əlbəttə, keçmişə heyifsilənməklə onu geri qaytara bilmərəm. Heç içində sənin xatirələrinin olmadığı keçmişə də istəmirəm. Bilirəm, yenə səbirsiz olduğumu deyəcək-sən. Amma bundan belə sənin olmadığın bir gələcəyi də yaşa-ya bilmərəm. Geri qalan cümlələrimi məktubda deyil, gözlərinə baxıb deyəcəm. Aşağıda, restoranın arxasında səni gözləyirəm”.

Barmaq uclarımdakı tər məktubun kənarlarına iz qoymuşdu. Əllərim titrəyirdi. Mədəmdən yayılan güclü boşluq hissi çox keç-mədən bütün bədənimi əsir aldı. Bir anlıq dizlərim qüvvəsini itir-di. Oturmağa yer axtardım, amma ən yaxın divana belə gedəcək gücüm qalmamışdı. Qəbul etmək nə qədər çətin olsa da, mən bir

insanın həyatı ilə oynayırdım. Bunu indi başa düşmüşdüm. Hər günü növbəti günə satır, yalandan onu sevdiyimi deyirdim. Evlənməyin hələ tez olduğuna və o vaxta qədər Fərhadan ayrılmağa məntiqli bir səbəb tapa biləcəyimə inanırdım. Münasibətimizin bu qədər sürətlə irəliləyəcəyini hesablamamışdım. Keçən həftə ailələrin tanışlığı məni daha da sarsıtmışdı. Günü günə satmağım vəziyyəti daha da ağırlaşdırmış və ciddiləşdirmişdi.

“Nəmin, yaxşısan?” – anamın yanıma nə vaxt gəldiyini belə bilmədim. Gözlərini əlimdəki kağıza dikmişdi

“Niyə bu gün hamı mənim yaxşı olub-olmadığımı soruşur?”

“Çünki yaxşı görünürsən. Nədənsə narahat olduğun çox bəlidir. Həmişəki kimi əhvalını üzündən oxumaq olur” – əlimə baxdı – “Əlindəki nədir?”

Uşaqlıqdakı kimi anamın arxasına gizlənib hər şeyin bir anlıq bitməsini istədim. Dodaqlarımı sıxdım. Başımı sağa-sola tərpəlib “Lazımsız kağız” – deyə məktubu əzib yumruladım.

Bir az da yaxınlaşdı mənə:

“Düzünü de, yorulmusan bəlkə?!”

“Yox” – dedim. – “Narahat olma. Yaxşıyam. Sadəcə bir az səsküy...”

Cümləmi bitirə bilmədim. Davam etsəm, səsim titrəyəcək, ağlayacaqdım. Hər çətinlik yaşayanda etdiyim kimi anama sarılmaq istədim. Yenə başımı dizlərinə qoyub özümü dünyanın bütün neqativ güclərindən qoruduğuma inandırardım. Anam həmişə mənə hələ də böyümədiyimi deyirdi. Haqlı idi. Mən heç vaxt böyümək istəməmişdim. İndi... Bu saniyə hələ də anamın kiçik qızı olmağı hər şeydən çox arzulayırdım. Yəqin səhv etməkdən qorxmayan, utanmayan ərköyün kiçik qızının bir azdan bir insanın həyatını məhv etməyə hazırlaşdığını bilsə, mənə görə utanardı. Öyrənəcəkdi, əlbəttə. Ailələrin bundan xəbəri olacaqdı. Hamı səbəbini bilmək istəyəcəkdi. Həyatımın geri qalanını Fərhadsız